

Снігова королева. Снігова королева

КУПИТИ

Безсмертна казка Ганса Християна Андерсена про маленьку Герду, яка, ризикуючи життям, вирушає на пошуки свого найкращого друга Кая. Хлопчика зачарувала й ув'язнила Снігова Королева, і, щоб дістатися до її палацу, Герді доведеться витримати чимало випробувань. З моменту написання казки минуло майже двісті років, але її сюжет досі тримає в напрузі. Текст цього видання є повним перекладом з данської, тож деякі моменти можуть стати відкриттям навіть для тих, хто давно знає цю історію.



СНІГОВА КОРОЛЕВА

Ганс Християн Андерсен



Що відбувалося в палаці Снігової Королеви і що сталося згодом

СЬОМА ІСТОРІЯ

Стіни палацу Снігової Королеви змстила заметіль, а вікна й двері — пронизливий вітер. Тут налічувалося понад сотню зал, усі захурделені. Найбільша з них простягалася на кілька миль. Кожна зала була освітлена яскравим північним сяйвом, простора, порожня, крижана і блисуча. Ці стіни не знали веселощів. Жодного ведмежого балу під музику розбурханого шторму, коли білі ведмеді могли б ходити на задніх лапах, показуючи хороші манери. Тут ніколи не збиралося товариство, аби грайливо обмінюватися ляпасами і влаштовувати такі собі бої. Ніколи біленькі лисички-сестрички не справляли посиденьок за кавою. Такі от пусті, величезні та студені зали Снігової Королеви.

Північне сяйво палало так досконало точно, що можна було передбачити, коли світло триматиметься найвище, а коли опуститься. Посеред порожньої нескінченної снігової зали простягалася крижане озеро. Лід на ньому тріснув на тисячі шматків, однак усі вони так ідеально прилягали один до одного, що утворювали справжній мистецький витвір. Посеред цього озера й засідала Снігова Королева, коли була вдома. Її величність стверджувала, що сидить на дзеркалі розуму — єдиному й найкращому у світі.

Маленький Кай увесь посинів, ба навіть почорнів, од холоду, проте зовсім не помічав цього. Крижаний поцілунок королеви перетворив його серце на грудку льоду. Він притягнув кілька гострих пласких крижин і складав їх то так, то сяк. Його дії нагадували так звану китайську гру, коли з маленьких дерев'яних дощечок потрібно викласти різні фігурки. Кай також вимощував дивовижні фігури, щоправда, з крижин, така собі «крижана гра розуму». Ці фігури здавалися йому прекрасними і вкрай важливими. А причиною того

була скалка, що сиділа в його оці. Кай щоразу вибудовував з крижинок певне слово, проте ніяк не міг викласти бажане — слово «вічність».



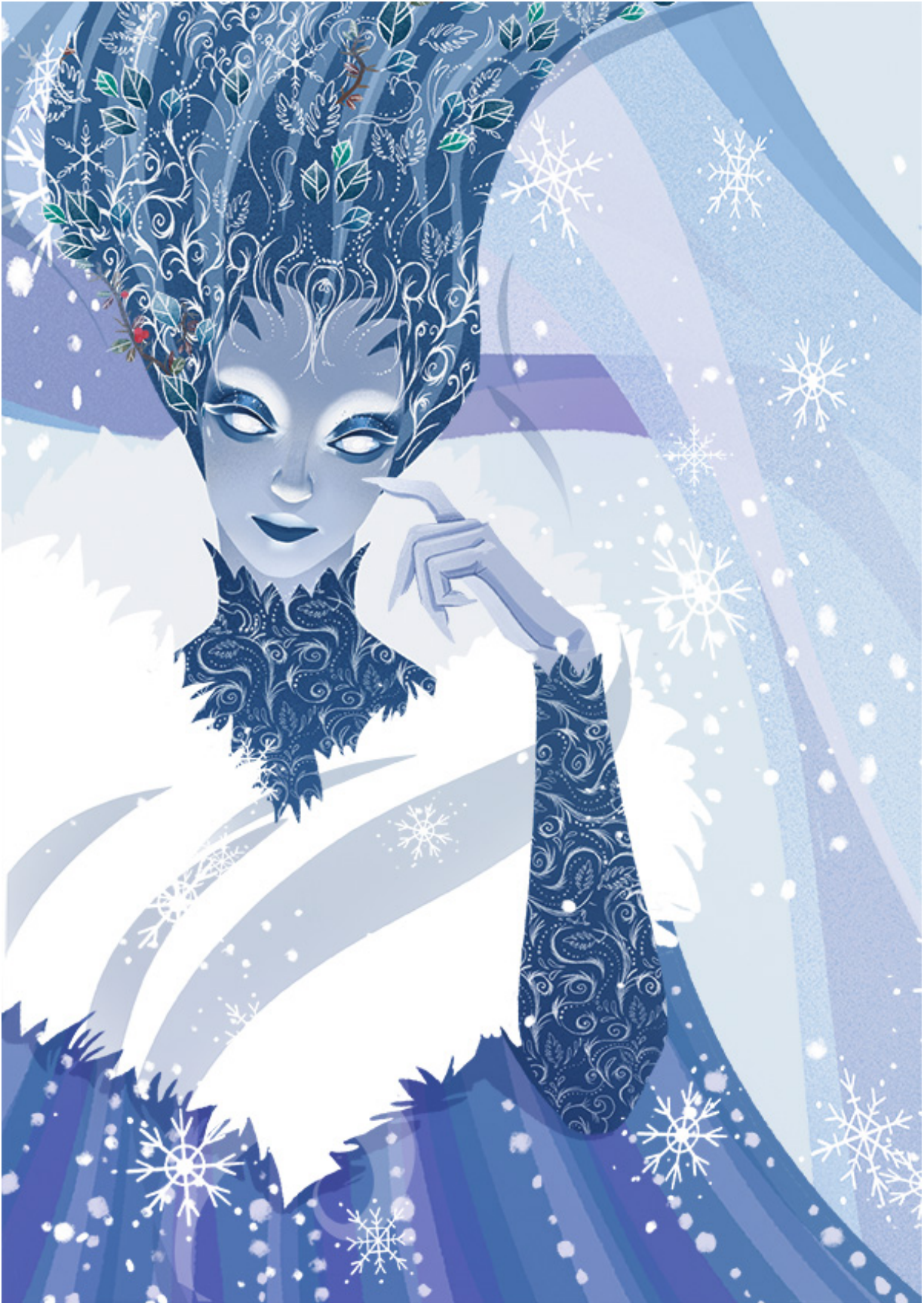
Снігова Королева сказала:

— Якщо ти складеш для мене це слово, то станеш сам собі паном, а я подарую тобі цілий світ і нові ковзани.

Проте Каю не вдавалося.

— Тепер я помчу в теплі краї! — мовила якимось Снігова Королева.

— Хочу зазирнути в чорні казани, — так вона називала вулканічні кратери Етни та Везувію. — Трохи відбілю їх! Це чудово впливає на лимони й виноград.



Королева полетіла, а Кай залишився сам у цій велетенській, порожній, заледенілій залі. Він дивився на крижини, думав і думав, аж щось затріскотіло в ньому. Кай сидів, застиглий і нерухомий, наче змерз до смерті.

Саме цієї миті через великі ворота, прошиті вітрами, входила до палацу маленька Герда. Дівчинка проказала вечірню молитву, і вітри вляглися, немов захотіли спати. Вона зайшла до просторої, безлюдної, холодної зали й побачила Кая.

Герда впізнала його, кинулася йому на шию, міцно-міцно обіймаючи, й вигукнула:

— Каю! Милий маленький Каю! Бачиш, я знайшла тебе!

Проте Кай сидів незворушний, безмовний і захололий.

Тоді Герда заплакала, і її гарячі сльози впали хлопчикові на груди, проникли в саме серце, розтопили крижану грудку та знищили дзеркальну скалку. Він поглянув на Герду, а дівчинка заспівала псалом:

*Там у долині квітнуть рожі,
А ми в розмові з сином Божим.*

Кай зайшовся сльозами і плакав так сильно, що скабка вилетіла з ока. Тоді він упізнав дівчинку й зрадів:

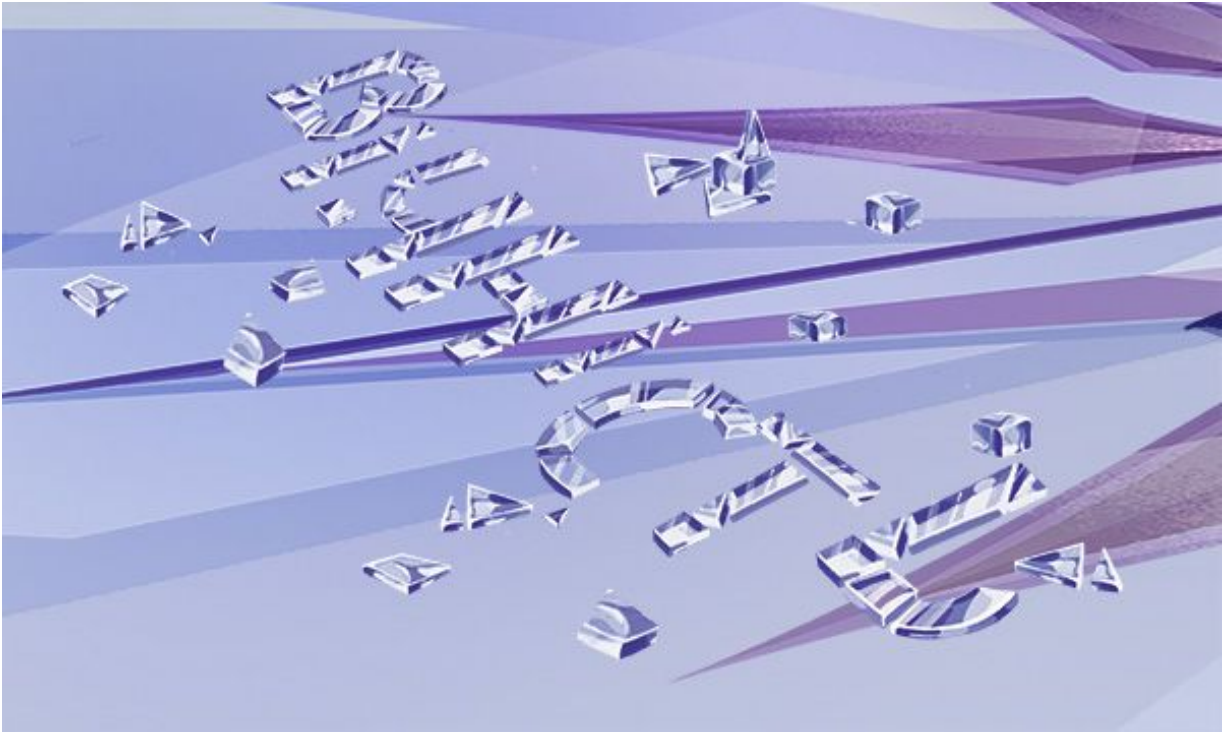
— Гердо! Маленька мила Гердо! Де ж ти так довго була? А де був я сам? — Кай озирався довкола. — Як тут зимно! Як порожньо й велично!

Він міцно притулився до Герди, а дівча сміялось і плакало від щастя. Ця мить була така благословенна, що навіть крижинки радісно затанцювали, а втомившись, попадали й виклали саме те слово, яке мусив знайти Кай, щоб владарювати над самим собою та отримати від королеви весь світ ще й нові ковзани.



Герда поцілувала його в щоки, й ті зашарілися; поцілувала в очі — заблищали, як у неї; поцілувала в руки й ноги — Кай став здоровим і бадьорим. Снігова Королева могла повертатися коли забажає: удома на

неї чекало заповітне слово Каєвої свободи, написане лискучими шматочками льоду.



Діти взялися за руки й вийшли з великого палацу. Вони говорили про бабусю і про троянди на даху, а там, де вони ступали, вітри втишувалися, сонце визирало. Підійшовши до куща з червоними ягодами, побачили біля нього північного оленя. Він чекав на них разом із молодю оленицею, вим'я якої було переповнене. Олениця напоїла дітей молоком і поцілувала.



Опісля вони віднесли Кая і Герду спочатку до фінки, де діти зігрілися в теплій оселі й дізналися, як дістатися додому, а тоді — до лапландки, яка пошила дітям новий одяг і полагодила сани.

Олень з молодою оленицею бігли слідом за ними аж до самої межі цього краю. Там, де вже прозирала перша зелень, діти й попрощалися з оленями і лапландкою.

— Прощавайте! — дружно сказали вони.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ